

Modřanská farnost - kontakty		
Úřední hodiny na faře		
Pondělí	9:00–12:00	14:00–17:00
Středa	9:00–12:00	14:00–17:00
Kontakt s knězem je možný také v kostele po bohoslužbách, případně i jindy podle možností a dohody.		
Adresa fary: K dolům 5/31, 143 00 – Praha 4. Tel. 242 410 672. Internetová adresa: www.modranska.farnost.cz Číslo farního účtu: 191195305/0300		
Farář: P. Jerzy Gapski Mobil: 724 324 555; e-mail: gapski@centrum.cz		
V případě nepřítomnosti duchovního správce též tel. 777 237 148.		

Chlapecký sbor Pueri Cantate
Přijímáme chlapce do 13-ti let. Bližší informace podá Miloslav Šimek, tel. 724 561 711. Bližší informace na internetové adrese pueri.info .

Farní Charita
Charita je otevřena vždy ve čtvrtek mezi 16-17. hodinou (ulice K otočce, za bývalou samoobsluhou, u MŠ).
Bližší informace podá paní Anna Rázková na tel. 241-77-25-35.

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V MODŘANSKÉM KOSTELE						
neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
8:00, 9:30, 18:00	18:00	**8:00	18:00	**	18:00	*8:00

* **Sobotní mše svatá je sloužena latinsky, 2. a 4. sobotu v měsíci podle misálu z r. 1962.**

** **v době adventní je mše sv. v 6:00 (roráty)**

Zpravodaj vydává: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie, K dolům 5/31, 143 00 – Praha 4, IČ: 60437502, evidenční číslo: MK ČR E 17456.

Adiutorium nostrum in nomine Domini

ZPRÁVODAJ

ZPRÁVODAJ
ŘÍMSKOKATOLICKÉ
FARNOSTI
MODŘANY

1 / 2008

Doba
svatopostní
2008

Vážení farníci,

Popeleční středa je opět vstupem do doby velkého postu tak, jak je tomu již mnoho staletí. Působivý obřad nám připomíná, co máme v tomto svatém období dělat: je naší křesťanskou povinností, abychom s veškerou vážností začali pracovat na změně svého života. Máme tak před Bohem i před světem dosvědčit, že jsme uvěřili evangeliu. Toto evangelium nám popisuje, co udělal náš Pán, když se připravoval splnit, co mu uložil Otec: praktikoval první VELKÝ čtyřicetidenní půst. Ačkoliv byl bez viny, podrobil své tělo přísné kázní a odříkání, a to v míře, která je dnešnímu člověku zcela cizí. Papež Benedikt XVI. nám v letošním poselství k postní době zdůrazňuje, že „blaženější je dávat než brát.“, respektive nám v této souvislosti připomíná, co je podstatou vnitřní obnovy a milosrdenství.

Je naší nezastupitelnou povinností, abychom znovu dokázali světu, že právě v nezištném sebedarování je pramen té nejopravdovější a nejhlubší radosti. Ta je vlastně součástí velikonoční radosti, která se zrodila z Kristova utrpení. Čtyřicetidenní příprava na oslavu vrcholné křesťanské radosti nám nabízí nejlepší příležitost zakusit a prožít, že radost pramení právě z takových skutků milosrdenství, které nás opravdu něco stojí. Obraťme se proto cele ke Kříži, rozjímejme Jeho tajemství oběti, utrpení a křížové cesty, abychom hlouběji poznali smysl postu a odříkání.

Váš otec Jerzy

Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2008 Kristus se pro vás stal chudým

(srov. 2 Kor 8,9)

Milí bratři a sestry!

1. Každý rok nám postní doba poskytuje vítanou příležitost k prohloubení smyslu a hodnoty naší křesťanské identity a vybízí nás, abychom znovu objevovali Boží milosrdenství, a tak se stávali vůči svým bratrům a sestrám milosrdnějšími. V postní době církev doporučuje některé zvláštní skutky, které věřícím konkrétním způsobem pomáhají v tomto procesu vnitřní obnovy, totiž modlitbu, půst a almužnu. V tomto roce bych se v obvyklém poselství k postní době chtěl zabývat praktikováním almužny, která představuje konkrétní způsob, jak pomoci těm, kdo trpí nouzí a zároveň je asketickým cvičením k osvobození od závislosti na pozemských dobrech. Jak silný je vliv hmotného vlastnictví a jak jednoznačné má být naše rozhodnutí mu neotročit, potvrzuje Ježíš důrazně: "Nemůžete sloužit Bohu i mamonu." (Lk 16,13) Almužna nám pomáhá toto neustálé pokušení překonávat, protože nás vede k tomu, abychom brali v úvahu potřeby svých bližních a dělili se s druhými o to, co z Boží dobroty máme. Takový je cíl zvláštních sbírek pro chudé, které se v průběhu postní doby konají na mnoha místech světa. Tímto způsobem se spojuje vnitřní očištění s určitým gestem v rámci církevního společenství, jak je znala už prvotní církev. O ní zřejmě mluví sv. Pavel ve svých listech v souvislosti se sbírkou pro jeruzalémskou obec (srov. 2 Kor 8-9; Řím 15,25-27).

2. Evangelium učí, že nejsme vlastníky, nýbrž správci dober, která máme. Proto je nesmíme považovat za své výlučné vlastnictví, ale za prostředek, skrze nějž Pán každého z nás volá, abychom bližním zprostředkovali jeho péči. Jak zdůrazňuje *Katechismus katolické církve*, materiální dobra mají sociální hodnotu přiměřenou svému obecnému určení.

Evangelium předkládá důraznou Ježíšovu výtku těm, kdo chtějí vlastnit a užívat své bohatství jen pro sebe. Tváří v tvář masám, které mají nedostatek ve všem a trpí hladem, jsou slova prvního

jak rychle se šíří vtipy po internetu, ale jak dlouho přemýšlíme, zda máme poslat zprávu, která oslavuje Boha?

Je to komické? Spíše smutné!

Z myšlenek P. Wenera Wolfa, podle Kath-net

Nezapomínej nikdy: To, že žiješ, není tvůj nápad, a že dýcháš, není tvé rozhodnutí.

Nezapomínej nikdy: To, že žiješ, je nápad někoho jiného, a to, že dýcháš, je Jeho dar.

Nezapomínej nikdy: Nikdo nemyslí, necítí a nejedná jako ty, a nikdo se nesměje tak, jak to děláš právě ty.

Nezapomínej nikdy: Nikdo nevidí nebe tak, jako ty, a nikdo nikdy nevěděl to, co ty.

Nezapomínej nikdy: Tvá tvář je zcela jediná na tomto světě a takové oči máš jen ty.

Nezapomínej nikdy: Jsi bohatý, ať už máš peníze nebo ne, protože umíš žít. Nikdo nežije tak, jako ty.

Nezapomínej nikdy: Jsi, protože jsi byl chtěný, nejsi dítě náhody, nálady anebo přírody, bez ohledu na to, zda svou životní píseň zpíváš v moll nebo v dur.

Jsi Boží myšlenka, a k tomu geniální myšlenka.

Jürgen Werth

Chrámový sbor přijímá nové členy!

Hlásit se může každý, kdo má chuť zazpívat si v našem chrámovém sboru. Podmínkou je jen hudební sluch a hlas ... takže proč to jednou nezkusit? Hledáme především zájemce do sopránu a tenoru, ale rádi přivítáme i ostatní hlasy...

Účinkujeme většinou několikrát ročně, zejména o svátcích. Zkoušky se konají obvykle **v pondělí od 19 hodin** na faře.

Sbormistr Mgr. Pavel Polášek, tel. 602 441 064.

Kalisz

Považovaný za nejstarší polské město je uvedený jako Kalisia v díle Claudia Ptolemaia z let 142-147. Je to známé kulturní středisko. Svědky dějin města jsou četné architektonické památky, mj. kostely, z kterých nejcennější je raně barokní kostel sv. Stanislava a Vojtěcha. Z dalších památných objektů stojí za pozornost klasicistní a neoklasicistní stavby z 19.-20 stol. – divadlo z r. 1922-36. V čtvrti Zawodzie se nachází archeologická rezervace se stopami nejstaršího osídlení - hřbitovy z raného středověku a hradiště z 9. stol.

K zamyšlení

Není to komické,

že 50 Kč vypadá jako velká částka, když se má dát v neděli do pokladničky, ale tak malá, když za ni chceme něco koupit?

že to trvá tak dlouho, když máme 1 hodinu strávit v adoraci, ale před televizorem 60 minut tak rychle uteče...

že nás nic nenapadá, zač bychom se mohli modlit, ale se sousedkou si stále máme o čem povídat...

že je to tak napínavé, když se kopaná hraje třeba v prodloužení, ale stále se díváme na hodinky, protože bohoslužby trvají nějak dlouho...

že je tak obtížné přečíst jednu kapitolu z Písma, ale třígrošový román přečteme jedním dechem...

že lidé tak usilují o dobré místo v divadle nebo na koncertu, ale v kostele se tlačí do posledních lavic?

že potřebujeme předstih dvou nebo tří týdnů, abychom do svého plánu zařadili nějakou církevní událost, ale při jiných příležitostech ho umíme změnit během minuty?

jak věříme kdejakým novinám, ale pořád máme otázky k Bibli?

listu Janova tvrdým pokáním: "Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním svoje srdce – jak v něm může zůstat Boží láska?" (1 Jan 3,17) Mnohem silněji zaznívá tato výzva v zemích s většinovým počtem křesťanů, protože jejich odpovědnost vůči mnoha trpícím a opuštěným je podstatně větší. Pomáhat jim je spíše spravedlivá povinnost než skutek lásky.

3. Evangelium vynáší na světlo typický znak křesťanské almužny. Má být udělována ve skrytosti. Ježíš požaduje: "Ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá." (Mt 6,3-4) Krátce předtím řekl, že se nemáme vychloubat svými dobrými skutky, abychom neriskovali, že přijdeme o odměnu v nebi (srov. Mt 6,1-2). Starostí učedníků je, aby se všechno dělo k větší slávě Boží. Ježíš připomíná: "Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích." (Mt 5,16) Všechno proto směřuje ne k naší slávě, ale k slávě Boží. Ať toto vědomí, milí bratři a sestry, provází každý skutek ve prospěch bližních; potom se nestane prostředkem, který sám sebe staví na odív. Když naše konání dobrých skutků není zaměřeno ke slávě Boží a opravdovému dobru bližních, nýbrž k osobnímu prospěchu nebo jen k získání pochvaly, nejednáme v duchu evangelia. V moderní společnosti, která staví na obrazech, je třeba si zachovat bdělost vůči tomuto pokušení. Evangelní dobročinnost není pouhá filantropie. Je to mnohem více konkrétní úkon lásky, teologální ctnost, která vychází z vnitřního obrácení k Boží a bratrské lásce a napodobuje Ježíše, který zcela vydal sám sebe až k smrti na kříži. Jak bychom mohli nepoděkovat Bohu za ty četné osoby, které mimo dosah reflektorů medializované společnosti konají v tichu a v křesťanském duchu velkorysé skutky na podporu bližních v nouzi? Velmi málo prospívá dát vlastní dobra druhým, když se tím naše srdce naplní marnivostí. Proto ten, kdo ví, že Bůh "vidí i to, co je skryté," i to, že ve skrytosti bude odměněn, nehledá lidské uznání za vykonané skutky milosrdenství.

4. Písmo svaté nás vyzývá, abychom pohlíželi na almužnu hlubším pohledem, který přesahuje čistě materiální dimenzi a učí

nás, že je radostnější dávat než brát (srov. Sk 20,35). Když jednáme s láskou, vyjadřujeme tím pravdu o svém bytí. Nejsme totiž stvořeni sami pro sebe, nýbrž pro Boha a pro bližní (srov. 2 Kor 5,15). Pokaždé, když se z lásky k Bohu dělíme o svá dobra s potřebnými bližními, zakoušíme, že plnost života pochází z lásky. Všechno se k nám vrací jako požehnání pokoje, vnitřní spokojenosti a radosti. Ještě více, svatý Petr zmiňuje mezi duchovními plody almužny odpuštění hříchů. "Láska" – píše – "přikrývá všechny hříchy." (1 Petr 4,8) Jak často opakuje liturgie postní doby, Bůh nám hříšníkům nabízí možnost odpuštění. K jeho přijetí nás připravuje, když se dělíme o svůj majetek s chudými. V tomto okamžiku myslím na ty všechny, kdo pociťují tíhu zla, které na ně doléhá a právě proto se cítí být daleko od Boha, v obavách a téměř neschopni se na něj obrátit. Tím, že nás almužna přivádí blíže k bližním, přivádí nás blíže k Bohu. To se může stát nástrojem skutečného obrácení a smíření s ním i s bratry a sestrami.

5. Almužna napomáhá k láskyplné velkorysosti. Sv. Josef Benedikt Cottolengo neustále doporučoval: "Nepočítejte peníze, které vydáte, protože vám opakují: Když při almužně nesmí levá ruka vědět, co dělá pravá, tak ani pravá nesmí vědět, co sama dělá." V této souvislosti má velký význam evangelní epizoda o vdově, která ve své chudobě vhodila "celé své živobytí" (Mk 12,44) do chrámové pokladnice. Její drobná a bezvýznamná mince se stává výmluvným symbolem. Tato vdova nedala Bohu něco ze svého přebytku. Nedala ani tak něco, co měla, jako spíše to, co je. Dala sama sebe. Toto dojemné vyprávění je zasazeno do biblického líčení dní bezprostředně předcházejících Ježíšovo utrpení a smrt. Ježíš se stal chudým, aby nás skrze svou chudobu učinil bohatými, jak píše apoštol národů (srov. 2 Kor 8,9). Sám sebe za nás zcela vydal. Postní doba na nás naléhá, abychom následovali jeho příklad i skrze almužnu. V Ježíšově škole se můžeme učit, jak činit ze svého života dar. Tím, že ho napodobujeme, roste naše připravenost dávat nejen ze svého majetku, nýbrž spíše sebe samé. Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praktikování almužny v postní době se tedy stává prostředkem k prohloubení našeho

Licheň Stary - největší chrám v Polsku

Toto známé místo náboženského kultu je po Jasně Hoře nejčastěji navštěvovaným poutním střediskem se dvěma chrámy. V starším, neogotickém kostele sv. Doroty se nachází obraz Matky Boží Lichenské z 18. stol., nedaleko je postavena kamenná Golgota s křížovou cestou - park s pomníky a kapličkami. Druhá svatyně je nedávno postaveným největším chrámem v Polsku – pětilodní bazilikou, navazující formou na raně křesťanské baziliky, s nejvyšší věží v Polsku (128 m), do níž se současně vejde 700 věřících.

Nová bazilika

POLSKO – LICHEŇ

Duchovní doprovod: P. Jerzy Gapski

Program:

1. den – odjezd z Modřan od kostela v 6.00 hod., **Kalisz** – mše svatá, poutní místo Svaté Rodiny, **Licheň Stary** – poutní místo, ubytování, večeře, nocleh
2. den – **Gniezno** – katedrála, hrob sv. Vojtěcha, mše svatá, **Kazimierz Biskupi** – kostel sv. Jana a kostel sv. Martina, večeře, nocleh
3. den - **Licheň Stary** – prohlídka poutního místa, mše svatá, Křížová cesta, odpoledne projížďka lodí po místních jezerech, večeře, nocleh
4. den – mše svatá, po snídani odjezd, příjezd ve večerních hodinách

Termín: **20.08. – 23.08.2008**

Cena: **4.650,- Kč**

Cena zahrnuje: dopravu klimatizovaným autobusem, 3x ubytování ve 2-3 lůžkových pokojích, 3x polopenze, vstupy, projížďku lodí po jezerech, kompletní pojištění, služby průvodce.

Hnězdno (Gniezno) - první hlavní město Polska

Patronem města je sv. Vojtěch. K jeho hrobu v r. 1000 dorazil císař Otto III. Na kopci se rozprostírá monumentální gotická katedrála z 14.-15. stol., v podzemní části jsou fragmenty dřívějších sakrálních staveb. V presbytáři se nachází barokní světcův hrob se stříbrnými relikviáři sv. Vojtěcha a vedle - jeho náhrobek. Dveře katedrály jsou nejkrásnějším dílem románského umění v Polsku, ukazující scény ze života a smrti sv. Vojtěcha.

křesťanského povolání. Když se křesťan dává nezištně, svědčí o tom, že nikoli materiální bohatství, nýbrž láska diktuje zákony existence. Takže hodnotu almužně dává láska, která inspiruje k různým formám dávání se podle možností a podmínek jednotlivců.

6. Milí bratři a sestry, příprava na Velikonoce nás i skrze almužnu vybízí k duchovnímu "cvičení", abychom rostli v lásce a poznávali Krista v chudých. Ve Skutcích apoštolů stojí, že apoštol Petr řekl chromému u chrámové brány, který prosil o almužnu: "Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!" (Sk 3,6) Almužnou dáváme něco materiálního. Může však být znamením většího daru, který dáváme druhým slovem a svědectvím o Kristu, v jehož jménu je pravý život. Tato doba nás proto pobízí, abychom skrze osobní i společné úsilí přilnuli ke Kristu a svědčili o jeho lásce. Maria, Matka a věrná služebnice Pána, ať pomáhá věřícím v jejich "duchovním zápasu" postní doby správně užívat zbraně modlitby, postu a almužny. Obnovení v Duchu pak jdeme vstříc velikonočním svátkům. S tímto přáním vám všem rád uděluji apoštolské požehnání.

Vatikán 30. října 2007

Benedikt XVI.

Doba svatopostní, křížové cesty

Doba svatopostní začíná **Popeleční středou**, která letos připadá na **6. února**.

Je to den **přísného postu**, tj. zdrženlivosti od masitých pokrmů a zároveň újmy ve všem jídle. Mše svatá s udílením popelce bude **v 18:00**. (Popelec bude udílen též v neděli 10. 2. po každé mši svaté.)

Po celou dobu postní konáme pobožnosti **křížové cesty** každý **pátek od 17:30** a každou **neděli od 15:00**.

Postní doba, její význam a historický vývoj

Velikonoční okruh liturgického roku začíná dobou postní, obdobím, které je zaměřeno k přípravě na slavení Velikonoc. Věřící se na tyto největší křesťanské svátky připravují pokáním a připomínkou svého křtu; zvláštní pozornost je věnována katechumenům (čekatelům na křest), kteří jsou postupně uváděni do křesťanského života a připravují se k přijetí iniciačních svátostí: křtu, biřmování a eucharistie.

Postní doba má tedy dvojí ráz: je dobou pokání a dobou přípravy na křest či na obnovu křestních slibů. Pokání symbolizuje fialová barva liturgických oděvů, oltáře se (vyjma 4. neděle postní) nezdobí květinami a v liturgických textech se vynechávají slavnostní zvolání či chvalozpěvy: od začátku postní doby až do velikonoční vigilie se vynechává Aleluja, Gloria (chvalozpěv "Sláva na výsostech Bohu") a Te Deum (chvalozpěv "Bože, chválíme tebe").

Doba postní začíná Popeleční středou a trvá až do začátku mše na památku Večeře Páně na Zelený čtvrtek. Šestou nedělí postní (tzv. Květnou, pašijovou, o utrpení Páně), která připomíná Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma, začíná Svatý týden. Ten je zasvěcen památce Kristova utrpení. Postní obdobím neděle "Gaudete" (3. adventní) je 4. neděle postní, zvaná "Laetare" podle vstupní antifony "Laetare Jerusalem" (Vesel se, Jeruzaléme). Liturgické předpisy dovolují v tento den ozdobit oltář květinami a použít růžovou barvu mešních rouch. Radostný ráz této neděle je předehrou velikonoční radosti, kdy se ve křtu zrodí další Boží služebníci a církve, "nový Jeruzalém", se bude radovat z rozmnožení svých dětí.

Obrácení

Centrem velikonočního okruhu je událost zmrtvýchvstání Ježíše Krista. K ní se zaměřují všechny přípravy a odvíjí se od ní celá další liturgie. Církev slaví vítězství svého Pána, raduje se a jáásá, neboť byla přemožena smrt, Láska se obětovala a zrušila dlužní úpis dávného hříchu (srov. velikonoční chvalozpěv). Cesta k vítězství však byla cestou kříže, dobrovolného utrpení a ponížení.

Jubilejní rok 150. výročí zjevení Panny Marie a plnomocné odpustky

8. 12. 2007 začal **v Lurdech** jubilejní rok 150. výročí od zjevení Panny Marie Bernadetě Soubirousové. Potrvá do 8. prosince příštího roku. Každý měsíc bude mít vlastní téma. Jsou mezi nimi nemocní, odloučení, konverze, mír, mladí nebo dobrovolníci.

Hlavní penitenciář Apoštolského stolce, kardinál James Francis Stafford podepsal 5. 12. 2007 dekret, kterým papež Benedikt XVI. uděluje plnomocné odpustky všem účastníkům oslav 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech. Získat je mohou za obvyklých podmínek věřící, kteří v období od 8. prosince letošního roku do 8. prosince roku 2008 navštíví čtyři místa související s životem sv. Bernadety Soubirousové v Lurdech: farní baptisterium, kde byla Bernardeta pokřtěna, dům rodiny Soubirousových, jeskyni Massabielle, kde došlo ke zjevení a nemocniční kapli, kde Bernardeta přijala první svaté přijímání. Na každém místě má poutník setrvat v modlitbě "po určitou dobu" a rozjímání uzavřít modlitbami Otče náš, Vyznáním víry a jubilejní či jinou mariánskou modlitbou. Plnomocné odpustky získají také na ti, kdo ve dnech 2. až 11. února 2008, navštíví "lurdskou jeskyni" či zobrazení Panny Marie Lurdské určené k veřejné úctě, v jakémkoliv kostele na světě a setrvá zde v modlitbě a zbožném rozjímání, které uzavře modlitbami Otče náš, Vyznáním víry a vzýváním Panny Marie.

V tomto období mohou plnomocné odpustky získat také ti, kdo pro stáří, nemoc, či z jiného přiměřeného důvodu nemohou zmiňované podmínky splnit. Získávají však plnomocné odpustky, pokud v období od 2. do 11.2. s úmyslem splnit co nejdříve obvyklé podmínky, navštíví výše zmíněná místa duchovně, pomodlí se dané modlitby a "v důvěře svěří své nemoci a životní obtíže Bohu skrze Pannu Marii."

Obvyklými všeobecnými podmínkami na získání odpustků jsou svátost smíření, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce.

(Převzato z Radio Vaticana)

Farní poutní zájezdy

LURDY – LA SALETTE

Poutní zájezd - 150 let výročí zjevení Panny Marie
Duchovní doprovod: P. Jerzy Gapski

Program:

1. den – odjezd ve 13.00 hod. od kostela, průjezd SRN, noční jízda;
2. den - **La Salette** – mariánské poutní místo v savojských Alpách, mše svatá, Křížová cesta, účast na modlitbě růžence, světelný průvod, noční jízda;
3. den – **Lurdy** – mše svatá, návštěva koupelí, Křížová cesta, oběd, bohatý duchovní program, po večeři účast na modlitbě růžence, světelný průvod, nocleh;
4. den - **Lurdy** – snídaně, dopoledne účast na mezinárodní mši svatě v podzemní bazilice Pia X., oběd, prohlídka míst spjatých s životem sv. Bernadety, po večeři účast na modlitbě růžence, světelný průvod, nocleh;
5. den – **Lurdy** – mše svatá, po snídani návštěva koupelí, možnost nákupu, oběd, odpoledne výlet do **Gavarnie** – srdce Pyrenejí, po večeři účast na modlitbě růžence, světelný průvod, nocleh;
6. den - **Lurdy** – mše svatá, návštěva koupelí, po obědě návštěva **Bartres** – salaš sv. Bernadety, po večeři účast na modlitbě růžence, světelný průvod, nocleh;
7. den - **Lurdy** – po snídani odjezd, **Avignon** – Notre Dame, mše svatá, papežský palác, ve večerních hodinách odjezd, noční jízda;
8. den – mše svatá ve farním kostele Všech svatých ve Stříbře, možnost oběda, příjezd do Prahy v odpol. hodinách.

Termín: 4. V. – 11. V. 2008

Cena: 7.700,- Kč

Cena zahrnuje: dopravu klimatizovaným lůžkovým busem, 4x ubytování v Lurdech ve 2-3 lůžkových pokojích s příslušenstvím, 4x plná penze, kompletní pojištění včetně storna, služby průvodce.

Smrt byla přemožena obětí nevinného, hřích byl smazán prolitou krví. Má-li být naše velikonoční radost úplná a opravdová, musíme k ní dojít stejnou cestou jako náš Pán, cestou obětí a kříže. Proto se na Velikonoce připravujeme postem, rozjímáním o utrpení a odříkáním. Chceme-li, aby se nás dotkla radost vítězícího a osvobozujícího Boha, musíme mu být nablízku. Mezi námi a ním však stojí hřích. Proto potřebujeme obrácení: zřeknutí se hříchu, očištění a přiklonění k Bohu. Takové obrácení nám zprostředkovává křest a pokání.

Křest

Křestní milost je plodem Kristovy velikonoční oběti. Ve křtu jsme ponořeni do Kristovy smrti, abychom s ním vstali k novému životu. Úzkou souvislost křtu s velikonočním tajemstvím zdůrazňuje církev tím, že svátost křtu udílí přednostně o Velikonocích (do 9. století byl slavnostní křest udělován pouze o Velikonocích), takže na dobu postní připadá jedno z období katechumenátu - postupného uvádění do křesťanského života. Do tohoto období vstupují katechumeni obřadem "Zařazení mezi čekatele křtu" a jsou v něm očišťováni a zasvěcováni do křesťanské praxe. Křest je připomínán zvláště o 3., 4. a 5. postní neděli, kdy se v ročním cyklu A čtou tzv. křestní evangelia: setkání se Samaritánkou (Jan 4, 5-42), uzdravení slepého (Jan 9, 1-41) a vzkříšení Lazara (Jan 11, 1-45), v cyklech B a C jsou připomínány motivy víry a obrácení. V těchto dnech se také konají tzv. skrutinia, v kterých jsou katechumeni obřadem exorcismu osvobozováni od následků hříchu, posilováni proti pokušení a připravováni k přijetí Boží milosti.

Pokání

Písmo i Otcové zdůrazňují zvláště tři způsoby pokání: půst, modlitbu a almužnu, které vyjadřují obrácení ve vztahu k sobě, k Bohu a k druhým (Tob 12, 8; Mt 6, 1- 18). Pokání není dobrovolnou záležitostí, Boží zákon ho ukládá každému věřícímu. Pokání nemá být jen vnitřní a individuální, ale také vnější a

společenské, má věřící sjednocovat. Proto církev určité dny a doby zasvětila pokání a věřící zavazuje k jeho zachování (5. církevní příkázání). Dny a doby pokání v celé církvi jsou všechny pátky a doba postní. V tyto dny se křesťané mají zvláště věnovat modlitbě, konat skutky zbožnosti a lásky a sebezápor - věrnějším plněním vlastních povinností a zachováním postu újmy a zdrženlivosti od pokrmů. Prožívání postní doby obohacují a prohlubují také duchovní cvičení, kající obřady, poutě na znamení pokání a dobrovolná odříkání (půst, almužna, charitativní a misijní díla).

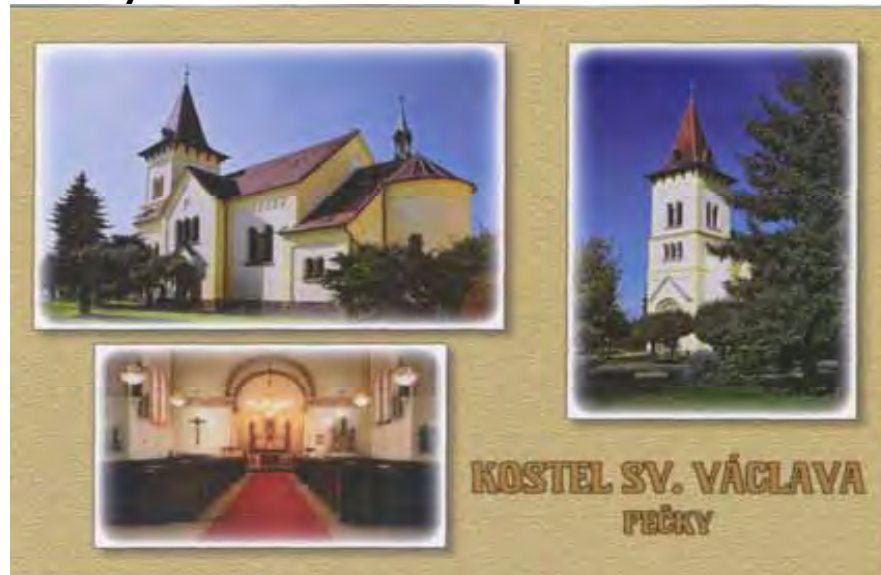
Půst

Půst zdrženlivosti od masa se zachovává každý pátek v roce, pokud nepřipadne na den slavnosti. Jsou jím vázáni všichni křesťané od dovršeného čtrnáctého roku věku. Tento půst spočívá v odepření pokrmů připravených z masa teplokrevných zvířat (ryby jsou tedy postním jídlem), nevztahuje se však na živočišné tuky. Předpisy České biskupské konference dovolují nahradit půst od masa skutkem lásky nebo úkonem zbožnosti.

Na Popelčnický středu a na Velký pátek se zachovává půst zdrženlivosti a újmy (tzv. přísný půst). Půst újmy zavazuje věřící ve věku od 18 do 60 let. Dodrží ho ten, kdo se v určeném dni pouze jednou nají dosyta při hlavním jídle, ráno a večer může něco málo sníst. Liturgická konstituce doporučuje prodloužit velkopáteční půst i na Bílou sobotu, "abychom s povznesenou a otevřenou duší vstoupili do radosti ze vzkříšení Páně" (Sacrosanctum concilium 110). Farář (příp. administrátor farnosti) může ze spravedlivého důvodu udělit v jednotlivých případech dispenz (zbavení vázanosti zákonem) od zachování postu nebo provést jeho záměnu za jiné úkony zbožnosti.

Svým postem se připojujeme k Ježíši Kristu, který se čtyřicet dní postil na poušti (Lk 4, 1-13). Kristovo vítězství nad pokušením je předobrazem jeho vítězství nad smrtí, kterého dosáhl neochvějnou poslušností a věrností Otci, poslušností až k smrti (Flp 2, 8). Ježíš je nový Adam, který zůstal věrný a nepodlehli ďáblu pokušení. Je věrný Boží služebník narozdíl od Izraelitů,

Pozdrav a poděkování P. Vladimíra Valenty, který v modřanské farnosti působil do roku 1993.

Pečky 2008

Farní kostel Sv. Václava
Neoromantická sálová stavba z roku 1913

Důstojný Otče,
upřímě Vám a dalším modřanským přátelům
děkuji za vaše přání a dary k mým 68. narozeninám.
Velice se omlouvám, že takto jsem úprve nyní. Jednat
mi totiž na 10.12. v garáži vyřadila auto, ukradli
baterii, alternátor, rozdělovač, svíčky, a další a pár dní
na to jsem na 10 dní skončil v nemocnici pro nielrou
přetím obstrukci a srdeční insuficienci. Teď jsem
sice už doma, ale s prac. neschopností, protože
srdce mi pracuje jen na 35%, a přij. o mnoho
lepší už to nebude. A tak se stále rozhodávám, kam
se odchod vzdát, neblokovat faru a podle své
někdy vypořádat. Na víc mi už síly stačit nebude.
S díky za prokázaná dobrodělí a
modlitby Vás i další přátelé srdečně
zdraví
P. Vl. Valenta

Foto Jaroslav Žalinský 2003

zásluhou kapucínů dostala do Itálie, do Francie a později i do dalších zemí.

Masopust

Masopust je lidové označení období od slavnosti Zjevení Páně do Popeleční středy, v užším smyslu se jedná o třídní karnevalový svátek předcházející Popeleční středě. Nepatří sice do liturgie, některé jeho části však s liturgií souvisejí. Liturgie např. vysvětluje smysl masopustního hodování, které mělo jednak symbolický význam jako rozloučení s hojností a bohatou stravou před nadcházejícím postem, ale i význam praktický - konzumace zásob masa, které by se během postu zkazilo.

Nejstarší písemné záznamy o masopustních oslavách v Čechách a na Moravě pocházejí z 13. století, svátek je však s velkou pravděpodobností staršího data. Je možné, že průvod masek souvisí s tradicí předkřesťanských pohanských obřadů. Ze středověku jsou známy pokusy o liturgické vyjádření masopustu. Ve 13. století se v některých klášterních kostelích především ve Francii slavilo před nedělí Devítník tzv. "alelujové officium". Věřící se loučili s "aleluja" a potom se konal jeho symbolický pohřeb.

Přípravou na třídní masopust býval čtvrtek před masopustní nedělí, nazývaný "tučný". V ten den obvykle začínalo hodování, které pak pokračovalo hostinami a zábavou v neděli a v pondělí. Vyvrcholením masopustu bylo úterý, kdy se konaly maškarní průvody a hrála se masopustní divadelní představení. Přesně o půlnoci masopustní zábava skončila a byl vyhlášen půst.

(zpracovala Dagmar Kopecká)

Někdy se lze setkat s označením jednotlivých nedělí podle mešních antifon:

1. neděle postní: *Invocavit* (*Invocavit me* = Povolal mne)

2. neděle postní: *Reminiscere* (*Reminiscere miserationum tuarum* = Rozpomeň se na své smilování)

3. neděle postní: *Oculi* (*Oculi mei semper ad Dominum* = Mé oči stále vyhlížejí Pána)

4. neděle postní: *Laetare* (*Laetare Ierusalem* = Raduj se, Jeruzaléme)

5. neděle postní: *Judica* (*Judica me Deus* = Zjednej mi právo, Bože)

Květná neděle: *Palmarum*

kteří čtyřicet let pokoušeli Boha na poušti. Ježíšův půst nám ukazuje, kde i my máme hledat posilu proti pokušení, a dává nám naději na naši záchranu.

Vznik a vývoj postního období

První křesťané se na oslavu velikonočních událostí připravovali postem na Velký pátek a Bílou sobotu, jak naznačuje Tertulián. Naplňovali tak Kristova slova, že hosté na svatbě se mají postit, až jim vezmou ženicha (Mt 9, 14-15). Ve 3. století byl půst rozšířen na celý Svatý týden a ve 4. století byla zavedena čtyřicetidenní postní doba. Poprvé je čtyřicetidenní půst zmiňován na nicejském koncilu (325). Původně se 40 dní počítalo od 1. neděle postní do večera Zeleného čtvrtku (včetně postních nedělí); Velký pátek a Bílá sobota se přiřazovaly k Velikonocům. Od 5. století se k postu přidal i Velký pátek a Bílá sobota, přestaly se však do něj započítávat neděle, takže na celý půst zbylo jen 36 dní. Z důvodu zachování biblické tradice čtyřicetidenního postu (např. Ex 34, 28 - půst Mojžíšův; 1 Král 19, 8 - půst Eliášův; Mt 4, 2 - půst Ježíšův) se k postní době přidaly ještě čtyři dny předcházející 1. neděli postní, takže půst pak začínal ve středu před 1. nedělí postní, od 10. století označovanou jako Popeleční.

V době Řehoře Velikého se pod vlivem východní liturgie, kde se nepostili ani v sobotu a zachovávali proto osmitýdenní půst, vytvořilo tzv. předpostí, trvajících tři týdny; jednotlivé neděle se nazývaly Devítník (protože je to 9. neděle před Velikonocemi), 1. a 2. po Devítníku. Období od 5. neděle postní se nazývalo "doba utrpení Páně". Liturgická reforma předpostí zrušila a doba utrpení Páně se zkrátila pouze na Květnou neděli.

Staročeské názvy postních nedělí

1. černá (na začátku postu ženy odložily pestré oděvy a začaly nosit černé šátky);

2. pražná (chudší, pražené polévky nahradily bohatá masopustní jídla);

3. kýchavná (snad pozůstatek starodávných pobožností na ochranu proti moru);
4. družebná (v tuto neděli neplatil zákaz veřejných radovánek, konaly se taneční zábavy);
5. smrtelná, smrtná (zahajovala tzv. dobu utrpení Páně);

Popelec

Na Popeleční středu žehná kněz při mši svaté nebo při bohoslužbě slova popel, připravený z ratolestí požehnaných v předchozím roce při obřadech Květné neděle. Poté uděluje věřícím popelec: každého označí popelem na čele a řekne přitom:

"Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Mk 1, 15) nebo "Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš" (Gn 3, 19).

Věřící si dávají sypat popel na hlavu jako znamení vlastní hříšnosti a ochoty konat pokání. Zároveň prosí Boha o odpuštění a požehnání, aby mohli s čistým srdcem slavit velikonoční tajemství.

Obřad popelce má své kořeny v praxi veřejného pokání raného středověku. Kajícníci byli na počátku postu symbolicky vyhnáni z chrámu obřadem připomínajícím vyhnání Adama a Evy z ráje. Na znamení pokání a touhy po obrácení byli označováni požehnaným popelem. V 10. století se popelec začal udělovat všem věřícím a stal se tak symbolem svatopostního pokání a očišťování, které je uloženo všem věřícím. Z této doby pochází také označení Popeleční středa.

Křížová cesta

Vhodným prostředkem svatopostních příprav na velikonoční svátky je slavení křížové cesty. Jedná se o lidovou pobožnost, jejímž základem je rozjímání o Kristově utrpení a smrti na kříži. Při křížové cestě si připomínáme vykupitelské dílo Ježíše Krista, který se pro nás stal člověkem, trpěl za nás a byl za nás ukřižován, a uvažujeme o smyslu jednotlivých zastavení. Křížová cesta je rozjímáním o ceně našeho vykoupení, o zlobě hříchu, o velikosti lásky toho, který se za nás obětoval. Dává nám příklad vytrvalosti a věrného plnění Boží vůle, posiluje pro překonávání

nesnázi každodenního života, ukazuje smysl utrpení a učí nás následovat Ježíše na cestě kříže. Křížová cesta je tvořena 14 zastaveními, začíná Ježíšovým odsouzením a končí jeho uložením do hrobu. Je určena jak ke společnému, tak k soukromému slavení. Tradiční forma připomíná svým uspořádáním pouť; věřící postupně obcházejí jednotlivá zastavení (většinou kříže s obrazy jednotlivých scén), u každého zastavení se čte či pronáší krátká úvaha, která je zakončena společnou modlitbou. Cestou od jednoho zastavení k druhému se může zpívat, v průvodu se také mohou nést rozžaté svíce.

Podle legendy stála u zrodu této pobožnosti sama Panna Maria, která prý ke konci svého života chodívala po jeruzalémské křížové cestě (syрский apokryf O smrti Mariině, asi z 5. století). Také první křesťané navštěvovali s posvátnou úctou místa v Jeruzalémě, kde Pán Ježíš trpěl. Po křížových výpravách byla cesta na Golgotu, kudy se Ježíš pravděpodobně ubíral, rozdělena na zastavení a často ji navštěvovali poutníci, aby se zde věnovali rozjímání. Brzy bylo s touto pobožností spojeno získání odpustků. Od 15. století se křížová cesta začala zobrazovat i na jiných místech na Západě, věřící přecházeli od jednoho obrazu k druhému a u každého chvíli rozjímali. Pobožnost šířil především františkánský řád, kterému byla v roce 1342 svěřena péče o svatá místa v Palestině. V 17. století udělil Inocenc XI. odpustky na křížové cesty zřízené ve františkánských chrámech, za Pia IX. pak byly odpustky rozšířeny i na všechny ostatní křížové cesty.

Jedno z prvních zobrazení křížové cesty na Západě zřídil španělský dominikán Alvares z Kordovy (1420). Křížová cesta byla nejprve rozdělována na 7, později na 8 a 9 zastavení (zpočátku se jednotlivá zastavení nazývala "pády" nebo také "bolestné kroky"). Podobu velmi blízkou dnešnímu uspořádání měla křížová cesta karmelitána Paschy, rozdělená na 15 zastavení, a křížová cesta holandského kněze Adrichema (1585) o 12 zastaveních. Ještě v 17. století byly křížové cesty až o 19 zastaveních. Dnešní forma křížové cesty se 14 stálými zastaveními vznikla v 17. století ve Španělsku. Odtud se hlavně